SCAMATORIE

SILVIU GENESCU

Silviu Genescu este autorul uneia dintre cele mai bune antologii personale apărute anul trecut („T de la Sfârşit"). De data aceasta, el produce un text greu încadrabil, undeva între fantastic şi real.

Nu-i puţin lucru să ajungi într-o ţară străină şi să te trezeşti pe aeroport aproape fără bagaje. Celor trei bătrâne englezoaice, înşirate cuminţi la coada de la banda de bagaje de pe Otopeni le trebui câtva timp până să priceapă că din patru valize, câte avuseseră la îmbarcarea pe aeroportul Heathrow, Londra, din cala pântecosului Airbus românesc *„Transylvania"*, apăruse doar una singură şi încă nu se ştia precis căreia dintre ele îi aparţinea, fiindcă toate erau aceeaşi marcă, Samsonite, şi de aceeaşi culoare.

Pavei Voinea le remarcase pe bătrâne încă din avion, unde ocupaseră locuri apropiate. Chicotiseră mai tot timpul.

— Nu, scumpa mea, nu dejunăm. Ne-ar deranja stomacul, şi aşa destul de încărcat, explicase una dintre ele, refuzând meniul de la clasa a II-a. În schimb, comandaseră fiecare câte o sută de grame de whisky Ballantines, după ce se interesaseră dacă nu exista cumva marca Talisker Black Label. Nu, Taromul nu dispunea de rezerve din acest tip de whisky. Oricum, comanda îl făcuse pe Pavel să-şi întoarcă o clipă privirea spre cele trei bătrâne care ocupau locurile de pe culoarul alăturat.

O funcţionară de la aeroport le sfătui să depună câte o reclamaţie şi le promise că va fi trimis un fax la Heathrow, unde cu

siguranţă că rămăseseră valizele.

— Ştiţi, se mai întâmplă, auzi Pavel. Aproape că l-ar fi pufnit râsul dacă n-ar fi fost pus în situaţia de a aştepta, la rândul său, pentru propriile valize din piele roşcată, burduşite, cu care venise de la Londra. „Pe Otopeni se întâmplă cam des", completă el în gând spusele amabile ale funcţionarei, care împărţise surâzând formularele verzulii pentru reclamarea dispariţiei bagajelor. Pavel îşi roti uşor încruntat privirea jur-împrejur, notând dezgustat salopetele portocalii, slinoase, ale hamalilor care împingeau cărucioare cu bagaje. Cu ecusoanele lor cu tot, mutrele acestora nu-i inspirau încredere. Îi socotea potenţiali autori ai dispariţiilor frecvente de bagaje pe Otopeni. Pe Heathrow, discret incriminat de funcţionara Taromului, poliţia dibuise o bandă de hamali de origine indiană şi pakistaneză care vămuiseră vârtos toate valizele care le trecuseră prin mâini. Se înfruptaseră chiar şi din conţinutul unor containere cu mărfuri. „Dar acolo au Scotland-Yard-ul", se pomeni Pavei constatând, într-o manieră plină de respect şi admiraţie pentru instituţia la fel de tradiţională ca şi Turnul Londrei. Apoi băgă de seamă că un soldat din trupele de jandarmi îl fixa cu o privire încruntată şi bănuitoare. Pavel era îmbrăcat într-un elegant sacou cărămiziu, cumpărat de la „Harrod's"; îşi aprinse un Dunhill Lights extras din pachetul cu muchiile rotunjite, degajând acel aer vexat al omului de afaceri pe care trivialităţi ca aşteptarea la coadă pentru recuperarea a două valize îl scoteau din sărite.

— Alo, domnu, aicea fumatul interzis, zise soldatul, gesticulând şi Pavel dădu din cap, azvârli ţigara jos şi o strivi cu călcâiul, făcând totodată o piruetă prin care-i întoarse spatele jandarmului, într-un mod cât se putea de elegant. Bătrânele deschiseră valiza şi una dintre ele ridică triumfătoare un pachet de cărţi de joc format mare. „Au să încingă un pocheraş", rânji Pavel.

— Meredith, pe tine nu te-a interesat niciodată Tarotul, glăsui

ea. Este, cu siguranţă, valiza mea.

— Domnu', un taxi, ceva? auzi Pavel la urechea dreaptă, şoptit pe un ton conspirativ şi, când se întoarse, dădu cu ochii de un hamal care se străduia să zâmbească încurajator. Buzele groase, umede, se crispaseră într-o grimasă unsuroasă, care se voia numai lapte şi miere. Pavel se decise pentru formula unui refuz sec:

— Nu.

— Atunci vro fătucă să vă ţie de urât prin Bucureşti, insistă hamalul, apropiindu-se şi mai mult de el. Omul duhnea a transpiraţie şi a tutun prost.

— Am spus nu, făcu Pavel cu o strâmbătură şi-i întoarse şi lui spatele, dar fără nici o coregrafie de politeţe.

— Şi chiar dacă le-am pierdut, mare scofală, am pierdut noi valize prin tot felul de aeroporturi, glăsui Meredith.

— Vrei să spui că nu este prima dată când suntem *furate* în acest fel, făcu, nu fără urmă de sarcasm, Agnes.

Pavel observă cum cele trei bătrâne îşi completau formularele una pe spatele celeilalte, ultima, Agnes, scriind pe valiza ţinută pe genunchi şi toate trei se străduiau să nu iasă cumva din cercul trasat cu ruj pe dalele de marmură de pe podea. „Excentrice până la Dumnezeu!" constată Pavel, zâmbind pentru sine. Vorbeau cu acel accent educat care era o carte de vizită, scrisă de generaţii de strămoşi ce priveau acum cu un aer critic din tablourile agăţate pe pereţii colegiilor engleze de tradiţie, avatarurile civilizaţiei moderne. „Ce mai pleaşcă or să fie astea pentru ţiganii din centru", comentă Pavel, aruncând încă o privire spre acel trio vesel şi nepăsător, în pofida pierderii care se întrevedea deja la orizontul unui sejur care ar fi trebuit – credea el – să fie un interesant periplu est-european pentru bătrâne occidentale aflate, neîndoios, în căutarea acelei infuzii de tinereţe promise de pliantele clinicii Aslan din hotelul „Flora".

— Fetelor, declaraţi tot conţinutul valizelor, zise cea al cărei spate nu devenise o improvizată masă de scris.

— Chiar tot? întrebă Meredith şi hohotul comun de râs se ridică o clipă peste murmurul de voci din aeroport, peste vuietul motoarelor unui avion. Pavel închise un moment ochii şi ar fi putut jura că râsul care se rostogolea cristalin şi vesel, purtat parcă pe aburii unei şotii, aparţinea unor tinere şi nu unor venerabile pensionare proaspăt păgubite. Se trezi că le adresează un zâmbet uşor, chiar dacă nu fusese observat.

— De fapt, reveni prima bătrână, mă aşteptam să se întâmple ceva. Am călătorit cu „Transylvania" şi mie acest nume îmi aminteşte de un tărâm unde amfitrion la ceas de noapte la castel era un distins domn, al cărui nume vă las să-l ghiciţi singure.

— Din trei încercări, Agnes? şi izbucniră iar în râs, iar Pavel ajunse la concluzia că paharele de Ballantines îşi făceau efectul de-abia acum, încălecând un metabolism obosit şi imprevizibil la acea vârstă. Se purtau ca nişte liceene aflate în prima lor excursie peste hotare, încercând să întâlnească romantismul chiar şi acolo unde nu era nimic de sperat. „Astea fac Dracula Tours, precis!" îşi zise el în completare. „La anii lor însă, eu nu m-aş aventura aici", continuă, încercând să le evalueze deceniile întipărite în obrajii ridaţi, lipsiţi de netezimea strălucitoare a tinereţii.

Dăruind un surâs degajat şi binevoitor tuturor, Meredith depuse cele trei formulare completate la ghişeul indicat de funcţionară. Pavel urmări apoi amuzat figura teribil de satisfăcută a bătrânei cu nume de fetişcană din Armata Salvării, în timp ce revenea în interiorul cercului trasat pe podea, de unde le extrase şi pe Agnes şi Joan. Întortocheatul traseu birocratic pe care-l vor parcurge formularele îi smulse o expresie compătimitoare, după care decise să-şi vadă de ale lui şi-şi pândi ceva mai atent bagajele printre cele care soseau pe bandă. Când le localiză, urmări cu o

privire atentă şi suspicioasă curburile cu aspect de malformaţie congenitală imprimate pe suprafaţa valizelor burduşite şi ajunse la concluzia – încă superficială – că nu fuseseră scotocite de nimeni. „E poliţia cu ochii pe ei, ce mama dracului!", îşi spuse, găsind în aceste gânduri un refren reconfortant. Aproape că-i veni să meargă la amărîtul de jandarm şi să-i bage în buzunar pachetul de Dunhill. Le înşfăcă aproape bucuros că atârnau atât de greu şi se îndreptă hotărît spre vamă, unde trebui să stea iarăşi la rând. *„Have you anything to declare, sir?"*, îi reverberă în minte întrebarea politicoasă a funcţionarului de la Heathrow, când ajunsese la Londra, negaţia lui fusese suficientă, un cuvânt de onoare rostit ca între gentlemani, şi acesta fusese începutul şi sfârşitul formalităţilor vamale. Acolo. Aici, Pavel ştia că mai avea de aşteptat, cum mai avea de aşteptat şi şoferul de la firmă, venit să-l ia de la aeroport. Un vuiet de voci mânioase erupse de undeva, din profunzimea aerogării şi, ca mai toţi ceilalţi, Pavel se uită automat într-acolo. Pasageri de la o altă cursă, cea de Frankfurt, gesticulau furioşi în faţa a trei funcţionari ai Taromului, printre care Pavel o remarcă şi pe fata care oferise formulare bătrânelor englezoaice. Nu-şi putu stăpâni un rânjet dezaprobator. „Alt scandal, alte dispariţii, alte formulare", enumeră el. „Şi totuşi, se fură."

— Ce fac ăia atâta scandal? Şi pe alte aeroporturi se fură, dom'le şi nu-i aşa circ, comentă individul din dreapta sa, explicând tinerei care-l însoţea că prin alte părţi astfel de evenimente erau tratate într-o manieră civilizată şi cu maximum de eficienţă. Pavel remarcă pe banda transportoare câteva grămezi de lucruri aruncate printre valizele care soseau.

— Acum e groasă rău, continuă acelaşi individ, cu un aer deloc îngrijorat, ba chiar în coada unui amuzament smuls parcă de secvenţele cu Mr. Bean. Ăstora le-au luat valizele şi le-au lăsat boarfele pe dinafară.

Cei păgubiţi, ultragiaţi până peste poate şi roşii la faţă de nervi, erau câţiva turişti germani din cursa Lufthansa şi, părăsind locul acestei erupţii de indignare, privirile lui Pavei întâlniră seninul trio din mândrul Albion. Aproape că avu un şoc şi, la început, crezu că nu vedea bine: bătrânele trăgeau după ele valizele Samsonite, atât de calm revendicate cu jumătate de oră înainte. Se aşezară nu departe de Pavel şi acesta putu, fără voia lui, să audă ce discutau.

— V-am spus, fetelor, nu completaţi şi ora pe formulare. Numărul de zbor şi ora. Era atât de dificil? întrebă Meredith, uşor iritată.

După care o delegă pe Agnes să meargă la ghişeu şi să anuleze reclamaţiile. Doar îşi găsiseră bagajele.

Pavel mai avansă câţiva paşi.

— Nu mi-ar fi păsat prea mult, susţinea Joan, dar nu admit ca o seară să se sfârşească fără acel deget de Talisker care ne place atât de mult, împrospătează spiritul şi dă aripi de basm imaginaţiei, şi care pe aici, în mod sigur, nu se găseşte, zise aruncând o privire demonstrativă jur-împrejur, de parcă s-ar fi găsit în ultimul bar românesc şi nu în principala aerogară a ţării.

Pavel zâmbi iarăşi, trezindu-se faţă în faţă cu vameşul.

— Aveţi ceva de declarat? Dădu din umeri. Ce să declare? Documentele firmei, din diplomatul lui uşor?

— Arme, muniţie, explozivi? insistă vameşul, începând să bifeze întreaga listă de obiecte care, în cel mai bun caz, nu erau scutite de taxe la intrarea în România.

— Băuturi?

Aici, Pavel dădu din cap şi aruncă din nou o privire scurtă spre cele trei doamne în vârstă, aflate în formaţie completă după ce Agnes li se alăturase.

— Da, patru sticle de whisky Talisker.

— N-am auzit de aşa ceva, recunoscu vameşul gânditor. Eu

beau doar Johnny Walker de doi'şpe ani vechime.

Pavel nu era sigur dacă asta trebuia interpretat ca aluzie sau era doar o simplă remarcă de snob.

— Patru sticle? Ceva electronice?

— Nţţ… făcu Pavel nepăsător. Avea, în schimb, o grămadă de CD-uri şi soft-uri, care în nici un caz nu interesau vama.

— Deschideţi, vă rog, valizele, ceru vameşul, oftând plictisit.

Îi întoarse maldărul de haine, îşi plimbă indiferent privirile peste CD-uri şi dischete, găsi sticla de Talisker. Pavel le plasase câte două în fiecare valiză. Prudenţa îl îndemnase să nu-şi pună „Toate ouăle în acelaşi coş", deci prezenţa unei singure sticle din whisky-ul de care s-ar fi ţinut atât de mândru în faţa amicilor îl făcu să-şi arcuiască uluit sprâncenele, în cealaltă valiză nu mai găsi nici una. Era exclus să le fi uitat la hotel. Ori le-ar fi uitat pe toate, ori nici una. Fusese furat. Pavel trecu de la uimire la furie şi, dacă aceasta ar fi putut fi transpusă în sunet, o undă de şoc ar fi izbit aeroportul Otopeni, spulberându-l precum Hiroshima. Îşi roti încet privirile spre cele trei bătrâne care chicoteau din nou. Meredith ţinea în mâna dreaptă patru chibrituri.

— Trei din patru, fetelor, zise ea. Cel scurt plăteşte taxiul până la hotel.

Pavel nu credea în coincidenţe, mai ales când acestea par jocul unor circumstanţe uluitoare. Era acum convins că el trăsese băţul cel mai scurt şi, dacă era să judece greutatea valizelor, era şi mai sigur că nu fusese singurul. O grămadă de oameni aici aveau în mâini băţul cel mai scurt, dar habar n-aveau de asta. Îşi îngădui un râs scurt, un hohot înăbuşit imediat sub privirile vexate ale vameşului care-i închise valizele.

— E-n regulă, zise el oftând. Vă doresc o zi bună. Pavel dădu din cap, îşi coborî valizele pe podea şi, din câţiva paşi, ajunse lângă cele trei doamne care-i evocau acum faimoasa combinaţie de arsenic

şi dantelă veche. Îşi adună întrega mobilitate a muşchilor faciali pentru un zâmbet amabil.

— Mă scuzaţi, doamnelor, zise după ce se înclină ceremonios. Am călătorit împreună de la Londra şi v-am auzit, fără să vreau, că sunteţi în căutarea unui taxi. Permiteţi-mi să vă ofer maşina firmei. Voi călători eu cu taxiul.

— Agnes, rosti Meredith, mulţumeşte-i acestui domn amabil că te-a scutit de o primă cheltuială în această ţară. De fapt, şi spunând asta se întoarse zâmbind spre Pavel, îi mulţumim toate trei pentru această bunăvoinţă.